kaostamise ja öölokaalide avamise loa. Siiamaani kehtiva seaduse järgi oli linna- ja vallavolikogudel õigus keelata viinamüüki ja joogikohtade avamist vastava linna resp. valla piirides; sama võidi teha vastava omavalitsusüksuse piirides rahvahääletuse teel. Seda õigust kasustas viimaseil aastail 45 valda, s. o. $^1/_8$ kõigist valdadest. Nüüd kustutati vastav paragrahv seadusest ja tühistati ka kõik senised keeluotsused. Nagu E. Karskusliidule saabunud andmeist näha, on seisukord keeluvaldades olnud hea (need pole mitte ainult mereäärsed vallad, kuhu salapiiritus sisse tungis) ja keelu tühistamine kohtadel tekitanud rohkesti nurinat.

Siiamaani nõudis seadus alkoholijoogikohtade sulgemist hiljemalt kell 12 öösel (teatrite einelaudades ja suvituslinnades kl. 1 öösel). Uus seadus võimaldab nende lahtihoidmise kl. 1-ni öösel, üks osa kallimalt maksustatud restorane (nn. öölokaalid) võib aga olla avatud kl. 6 hommikul.

Need kavatsused olid päevakorral juba mõnda aega. Riigi tulud alkoholimonopolist olid viimasel ajal tunduvalt vähenenud, sest rahval ei jätkunud selleks enam nii palju raha. Aktsiisivalitsusel olid juba mõnda aega päevakorral kavatsused alkoholimüüki laiendada. Siiamaani ei läinud korda neile kavatsustele saada tarvilikku enamust, nii et neid tuli järjest lükata edasi. Nagu aruandest nähtub, on joomine ja sellest saadavad riigi tulud 1934. a. teisel poolel tõepoolest suurenenud ligikaudu $^1/_5$ võrra. Alkoholi müügikohtade arv tõusis 1. juulist 1. okt-ni üksi 370 võrra. Kuidas see end rahva elujõu ja kultuuriliste püüete suhtes tunda annab, selgub edaspidi. Kindlasti sunnib elu seda küsimust võtma tõsisemalt sel juhul ja seal, kui ja kus

Eesti kroonika 1934, lk. 64